

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB14 : 1849

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB14 : 1849", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 22*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2005 , s. 68. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter:
<https://tekster.kb.dk/text/sks-nb14-txt-shoot-n126.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 22

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

NB14:126

#

Der er dog virkelig noget Lavt, noget Simpelt i det meeste af Holbergs Comik, og deraf forklares det vel, at den er saa populair; thi den hænger sammen med den ganske almindelige, msklige, drillende og grinende Malice.

At fremstille det comisk, eller i Virkeligheden at lee af det, hvorunder et Msk. selv lider: nei, det kunde jeg ikke overtale mig til; naar saa er, lyster det mig slet ikke at lee, jeg vilde enten see at hjælpe den Mand tilrette, ell. jeg vil søge at undgaae ham. En gl. Mand, der, naar han nu engang har begaaet den Uforsigtighed at gifte sig med en ung Kone, frygter for at være Hanerei, nu virkelig lider under denne Indbildning: nei, jeg opfatter det ikke comisk; enten vilde jeg, som sagt, see at gjøre ham begribeligt at det var en Vildfarelse eller jeg vilde lade ham gaae for hvad han nu engang var; men ikke den Art Comik, ei heller den Art Vittighed der er en Troels.

Jo mere jeg tænker over dette, desto mere seer jeg, hvor demoraliserende den Art Comik er; og desto mere kommer jeg til at tænke paa Dig, Du den Ædle, Du var dog den Eneste, der ædelt og dybt forstod, hvad Comik er, naar den skal sømme sig en høimodig Aand. Der fordres ubetinget, at den Paagjældende skal være sig selv lykkelig i sin latterlige Indbildning; saasnart han er sig selv ulykkelig i sin latterlige Indbildning, saa leer man ikke af ham. Dernæst er det ikke i Spidsen for grinende Skarer, ikke som den sandseligt Stærke, at man repræsenterer denne ædle Ironie, men som Du, ædle Eenfoldige!, langt, langt den Svageste i Øieblikket, medens Sophisterne baade havde Magten og Æren og Anseelse og vare sig selv yderst lykkelige i den Indbildning, som en heel Samtid delte med dem, saa de da vare langt fra at lide under den, den Indbildning, hvis Latterlighed kun Du saae Du ædle Vise!